

LUC COECKELBERGHS (BE)

°1953 Meensel-Kiezegem

2004/10, 2004 (110x40cm) - **2012/4, 2012** (80x60cm) -
2014/7, 2014 (65x54cm) - **2017/13, 2017** (100x60cm) -
2012/7, 2012 (70x50cm), alle acryl op canvas.

Luc Coeckelberghs beweegt zich op een bescheiden en persoonlijke manier, dobberend in de historische stroom van de geschiedenis van het schilderen.

Hij maakt werk dat gelieerd is aan het begrip tijd - daarmee vaart hij tegen de stroom op van het fastfood-syndroom in de hedendaagse beeldende kunst.

Hij vertrekt vanuit een haast meditatieve manier van werken - hij ontspringt daarmee ook het dogma en de vrees voor het aanschouwelijk maken van de kunstenaar in het kunstwerk door de persoonlijke signatuur bij de uitvoering helemaal niet te verdoezelen. Uiterst precies en fijntjes getekende tekeningen met zwarte inkt en/of schilderijen waarbij sierlijke slierten acrylverf het paneel 'all-over' overwoekeren en beroeren, maken duidelijk dat de kunstenaar schippert tussen het gekende picturale erfgoed én het lijfelijke zelf bij de artistieke handeling.

De perceptie van werk van Luc Coeckelberghs zuigt de blik meteen naar het oppervlak - maar dit 'kijken naar' wordt geen eenduidige richting gegund - hoogstens een labyrintisch en aftastend bespieden van de verf die op een haast objectmatige manier kleeft aan doek of paneel.

Dat Luc Coeckelberghs ook driedimensionaal werk maakt, veronderstelt dat hij de schilderkunst ook vanuit een ruimtelijk 'oogpunt' bekijkt. Dit is onmiddellijk afleesbaar uit de manier van compositie-opbouw die in se de essentiële wetten van de compositie veelal ontwijkt en negeert. In de meeste schilderijen wordt het 'gevoel' opgeroepen van een weidse expansie van de verf die denkbeeldig wordt doorgetrokken buiten de begrenzing van doek of paneel. Vanuit het geconcentreerde picturale veld wordt de omringende ruimte 'deel-genoot' van de perceptie van het werk.

Het werken in series of het aparte schilderij als bouwsteen beschouwen voor het samenstellen van grotere 'gehelen' is ook een constante in zijn productie. De seriële methode laat de schilderkunst letterlijk in de ruimte penetreren en accentueert de 'verdichte' relatie met en tot de dragende muur en architectuur. Luc Coeckelberghs lijkt me altijd bezorgd te blijven om zijn kunst ogenschijnlijk te begrenzen en er tegelijkertijd de nodige mentale elastische vrijheid in te injecteren. De schilderijen met de drippende verf die als in een 'slow-motion movement' de drager als in een gordijn transformeert is simultaan 'vorm-geven' via een haast maniakale handelwijze, aan de bewuste ervaring van de geleefde tijd in een picturaal beeld waarin juist het aarzelend-ogende artistieke gebaar de aanwezigheid van de kunstenaar verradert. Luc Coeckelberghs weet de rijke geschiedenis en beladen ballast van het schilderen te gebruiken in een productie die nauwgezet de persoon van de kunstenaar centraal weet te stellen in een never ending proces naar het zoeken en a priori nooit vinden van het 'laatste schilderij'.

fragmenten uit de tekst 'Verdiept met de tijd' (Luk Lambrecht)